

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 31 (397)
Anul X (2019)
29 Septembrie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

SĂ NE RUGĂM PENTRU DUȘMANII NOȘTRI

In urmă cu aproximativ 5 ani o credincioasă din Grecia, deci ortodoxă de a noastră, care se vedea că stă în România, că știa ușor românește, mi-a lăsat un pomelnic pe care-l păstrez până în ziua de astăzi, în care erau scrise nume de creștini, la vii, cu câte o literă românească, cu câte o literă grecească, dar numele sunt lizibile.

Am studiat grecește și m-am descurcat în descifrarea acestor nume. Ceea ce m-a impresionat este că, la sfârșit, zice așa: „**Mă rog pentru dușmanii mei. Să le dea Dumnezeu sănătate ca să mă lase în pace**”. Punct.

M-a șocat acest fapt și mi-a plăcut. Se roagă cineva pentru dușmani, să le dea sănătate ca să o lase și pe ea în pace! O dată, să le dea sănătate, nu moarte, sau altceva, exprimând, totodată, o dorință personală, foarte simplă, atât de omenească: să fie lăsată în pace.

Adică, exact ceea ce a spus cândva și dumnezeiescul Ioan Gură

de Aur: „**lubind pe vrăjmași, nu lor le faci bine, ci ție însuși**”.

Evocând acest pomelnic, nu știm dacă femeia respectivă și-a dat seama că mărturisea, de fapt, un lucru extraordinar: **vrăjmașii au nevoie în primul rând de sănătate**. Trupească, dar mai ales sufletească, mintală.

Căci vrăjmașii neamului, vrăjmașii personali, ș.a., nu sunt oameni sănătoși. Nu au o gândire sănătoasă, sunt înrăiți, sunt în stăpânirea diavolului, izvorul bolilor de tot felul.

De aceea, credem că printre cele mai inteligente lucruri pe care le putem face pentru ei este a ne ruga pentru sănătatea lor, că dacă vor fi sănătoși vor gândi altfel și în consecință, ne va fi și nouă mai bine.

De aceea, încheiem rugându-ne: „Doamne, dă-le sănătate vrăjmașilor noștri!”. Amin.

Pr. Vasile Gordon | Sursa: doxologia.ro

1
octombrie

ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI

Acoperământul Maicii Domnului este sărbătoarea rânduită de Bise-rică în amintirea arătării Maicii Domnului în biserica din Vlaherne (Constantinopol, astăzi Istanbul).

Pe **1 octombrie 911**, se făcea priveghe-re în această biserică, pentru salvarea ce-tății care era asediată. La ora patru dimineața, Maica Domnului s-a arătat înaintea poporului, stând în văzduh și rugându-se cu lacrimi. Sfântul Acoperământ era ținut în mâini deasupra cape-

telor credincioșilor. În jurul ei se aflau apostolii, sfinții și mucenicii. Sfântul Andrei cel Nebun pentru Hristos a zis către ucenicul său iubit, Epifanie: „O vezi, frate, pe Împărăteasa și Doamna tuturor cum se roagă pentru întreaga lume?” Iar Epifanie a zis: „O văd, Părinte, și mă minunez!”.

Acesta este evenimentul pe care îl prăznuiește Biserica la 1 octombrie, spre a ne aminti că prin nevoie și rugăciune, putem primi și noi, în greutățile vieții noastre, neîncetatul ajutor al Maicii Domnului.

MIRUIREA DE LA SFÂRȘITUL SLUJBELOR

În practică actuală, miruirea este generalizată, încât la sfârșitul fiecărei slujbe, credincioșii sunt miruiți de preot. În unele părți, miruirea se face „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”. În altele însă, se folosește formula „Ajutor de la Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul” (Psalm 120, 2).

Miruirea credincioșilor de către preot încheie toate sfintele slujbe. Astfel, după ce credincioșii sunt invitați să iasă din biserică, prin cuvintele „**Cu pace să ieșim! Întru numele Domnului!**”, ei se pregătesc pentru a primi binecuvântarea, pentru a fi miruiți și pentru a lua anafură. În Biserica Ortodoxă Română, cu mai puțin de opt decenii în urmă a fost introdusă practica miruirii credincioșilor, după sfintele slujbe. Cel mai cunoscut moment în care are loc miruirea este imediat după Sfânta Liturghie.

Pâinea, vinul, untdelemnul, ceara, cât și toate celelalte materii liturgice, sunt chip al comuniunii tuturor credincioșilor. Astfel, mai multe boabe de strugure scot vinul, mai multe spice de grâu își pun la un loc road-ele pentru a face o pâine, mai multe semințe sunt stoarse pentru a scoate untdelemnul, mai multe albine slujesc pentru a scoate ceară. **Untdelemnul este astfel un simbol al comuniunii credincioșilor.**

Ce este miruirea ?

Miruirea este un moment liturgic. În unele zone ale țării, miruirea se mai numește și „**primirea sfântului untdelemn**”, deoarece aceasta se săvârșește prin ungerea frunții, în semnul Sfintei Cruci, cu untdelemn din candelă ce arde în dreptul icoanei de pe iconostas.

Numirea acestei rânduieli - *miruire* - vine de la cuvântul slavon „*mir*”, care înseamnă

„**pace**” sau „**popor**”. Tot de aici își trage numele și Taina Mirungerii, săvârșită imediat după Taina Sfântului Botez.

Miruirea se face pe frunte, aici aflându-se mintea omului, pe care fiecare și-o dorește a fi luminată și păzită de ispite și tulburări. Untdelemnul folosit la miruire este sfințit în cadrul anumitor rânduieli de slujbă, precum cea a Sfântului Maslu sau cea a Litiei, prin rugăciuni speciale de sfințire a untdelemnului.

Miruirea credincioșilor are oarecare rădăcini și în practica ungerii cu untdelemn în cadrul Tainei Sfântului Maslu sau la Litie. La sfârșitul sfintelor slujbe, când credincioșii vin și se închină la icoana de pe iconostas, preotul îi unge pe frunte, în semnul sfintei cruci, cu untdelemn sfințit. După cum spuneam și mai sus, fruntea închipuie înțelepciunea și mintea omului. Se mai ung credincioșii însă și în cadrul diferitelor rânduieli, precum la sfințirea casei, la Vecernie și altele asemenea.

Când și cum a apărut miruirea credincioșilor ?

Apariția practicii liturgice a miruirii stă în strânsă legătură cu felul în care au loc slujbele săvârșite seara, la praznicele împărătești și la sfinții mari. Un tipic vechi, spune: „Și vine egumenul la analog și face două închinăciuni, săruta icoana Sfântului Apostol, iar după sărutare o închinăciune, și luând pomăzuitorul, care e gătit pentru

aceea, se unge pe șine din candela sfântului cu untdelemn sfânt, în chipul Crucii, pe fruntea sa. Asemenea și frații sărută icoana sfântului, iar egumenul unge pe preot cu untdelemn sfințit și pe ceilalți frați. Iar după ungerea tuturor cu untdelemn sfințit se cântă Ceasul I. Așa se face ungerea întotdeauna la praznicele împărătești și întru toate praznicele sfinților mari, când se face priveghere.”

Practica de a mirui pe credincioși este amintită destul de târziu, ea apărând mai întâi într-un *Liturghier* din anul 1937. Mai mult, practica aceasta a miruirii nici măcar nu se regăsește în toate celelalte Biserici Ortodoxe. Cu toate acestea, din ce în ce mai bine, practica miruirii credincioșilor după sfintele slujbe s-a generalizat în toată țara, astfel încât a ajuns caracteristică Bisericii Ortodoxe Române.

Miruirea nu se face cu Sfântul și Marele Mir

A nu se confunda untdelemnul folosit la miruire cu **Sfântul și Marele Mir**. Sfântul Mir este un untdelemn amestecat cu 40 de arome, după o rețetă specială, fiind sfințit în Joia Mare, de Sinodul unei Biserici Autocefale. **Mirul nu poate fi folosit decât în două rânduieli bisericești: Taina Mirungerii și Sfințirea Bisericii.** Orice altă ungere se face însă cu untdelemn simplu.

În practica actuală, miruirea este generalizată, încât la sfârșitul fiecărei slujbe, credincioșii sunt miruiți de preot. În unele părți, miruirea se face „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”. În altele însă, se folosește formula „Ajutor de la Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul” (Psalm 120, 2).

Teodor Danalache
Sursa: crestinotodox.ro